

Vroeger

Ik heb voetbal niet altijd gehaat.
Vroeger was ik er gek op.
Net als David, mijn tweelingbroer.
Dat is niet zo raar.
Onze vader is tenslotte een voetballer.
En niet zomaar een voetballer!
Onze vader is Nicky Groen.
Hij was vroeger een van de beste spelers van
het land.
Tenminste, dat zeggen mensen altijd.
Ze zeggen het met een zucht.
Want ze weten wat er met onze vader is
gebeurd.
Dat hij aan de drank is geraakt.
En zo zijn talent voor voetbal heeft vergooid.

Vroeger vonden David en ik onze vader
geweldig.
Net als alle kleine jongens dat vinden.
Onze vader was een held.
Dat vond iedereen.
Het maakte niet uit voor welke club je was.

Hij was dat brutale mannetje. Dat kereltje dat alles kon.

Hij kon rennen met de bal.

Hij kwam langs de beste **verdedigers**.

Hij kon vanaf ver op het **doel** schieten.

Met zijn linker- én zijn rechtersvoet.

Hij was snel. En hij was handig!

Hij kon **hakjes geven** en **panna's maken**.

En hij had altijd een vrolijke grijns op zijn gezicht!

Van zo'n man moest je wel houden.

Kinderen op school vroegen vaak:

'Hoe is het nou om een zoon van Nicky Groen te zijn?'

Of ze zeiden:

'Het lijkt me geweldig om Nicky Groen als vader te hebben.'

Dat was ook wel zo.

Toen we nog klein waren. En hij nog op zijn top was.

En toen hij nog niet aan de drank was.

Maar het was ook weer niet zó geweldig.

Want we zagen hem bijna nooit.

Onze vader moest altijd voetballen.

Of hij was druk met andere dingen.
Met reclame maken, bijvoorbeeld.
Voor scheerapparaten, voor sportdrinkjes,
of voor sportkleding.
Of hij zat bij een of ander
televisieprogramma.

Ik verlangde wel eens naar een normale
vader.
Zoals mijn vriendjes hadden.
Een vader die je naar bed bracht.
En je verhaaltjes voorlas.
Of met je ging wandelen in het park.
Of met je ging voetballen.
Onze vader voetbalde nooit met ons.
Hij stuurde ons wel naar een voetbalclub.
Maar hij leerde ons zelf niets over voetbal.

Ik denk dat David en ik wel aanleg hadden
voor voetbal.
Als we samen voetbalden, leerden we veel
van elkaar.
We probeerden steeds nét iets beter te zijn
dan de ander.
Dat was niet makkelijk.

We kenden elkaars spel erg goed.
Nu ken ik David helemaal niet meer zo goed.
Ik weet nooit precies waar hij mee bezig is.
En hij weet niet waar ik mee bezig ben.

Soms kon mijn vader een tijdje niet
voetballen.
Hij was dan bijvoorbeeld door zijn enkel
gezakt.
Als mijn vader zo'n blessure had, moest hij
thuisblijven.
Dan was het gezellig thuis.
Dat klinkt gek. Maar het wás zo.
Dan zat hij thuis. En had hij tijd.
Tijd voor dingen die andere vaders doen.
Maar hij moest geen al te erge blessure
hebben.
Een zere enkel of een blauwe teen. Dat was
goed nieuws!
Maar een ernstige blessure was een ramp.

Na zijn eerste ernstige blessure begon hij met
drinken.
Hij had zijn linkerbeen gebroken.
En hij verveelde zich dood.

Voetbal was voor hem heel belangrijk.
Belangrijker dan wij.
Belangrijker nog dan mama.
Het belangrijkste van de hele wereld.
Voetbal was zijn leven!
Zonder voetbal voelde hij zich ellendig.
Het enige dat hielp tegen dat gevoel was
drank.
Door de drank vergat hij zijn ellende.
En hij vergat hoe belangrijk voetbal voor
hem was.

We zijn nu wat ouder.
En de mensen zeggen nu:
‘Wat vreselijk voor jullie dat jullie vader
zoveel dronk.’
Maar het was niet vreselijk.
Niet in het begin.
We merkten er toen niet veel van.
Mijn vader deed niet vervelend.
Hij schreeuwde of vloekte niet.
We zagen hem alleen steeds minder.
Hij bleef hele nachten weg.
Overdag was hij meestal wel thuis.
Maar dan sliep hij vaak.

Hij viel zelfs wel eens in slaap terwijl hij iets vertelde.

David en ik vonden dat grappig.

We deden hem na. En lachten ons rot.

Mijn vader dronk steeds meer.

Hij kwam dronken op de training.

En speelde slechter en slechter.

Het kwam zelfs in de krant. Op de voorpagina!

Iedereen op school praatte over onze vader.

Maar niemand vond hem meer een held.

Ze noemden hem sukkel. Of een loser.

David en ik vochten vaak.

We vochten voor onze vader.

Niemand mocht hem sukkel of loser noemen.

We gaven iedereen op zijn donder!

Zelfs jongens uit groep acht.

Maar er was één verschil tussen David en mij.

Ik stopte met vechten als het fout ging.

David nooit. Die ging altijd door.

En daardoor kwam hij in de problemen.

En zo is hij nog steeds.

De problemen hangen om hem heen.

Er gaat altijd wel iets fout bij David.

Eergisteren bijvoorbeeld nog.
Toen ging hij stappen.
Twee dagen voor de **halve finale** om de beker.
De belangrijkste wedstrijd van zijn leven.
Aan het eind van de avond had hij te veel
bier op.
En toen is hij over een hek gesprongen.
Voor een weddenschap.
Bij de sprong zakte hij door zijn enkel.
Zulke problemen dus.
En ik moet altijd zijn problemen voor hem
oplossen.